

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 91/2018

(Υπ. αρ .1527/2014)

21 Φεβρουαρίου, 2024

[Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

Εφεσείοντες

και

ΦΙΛΙΑ ΒΟΝΤΑ

Εφεσίβλητης

Ρ. Πασιουρτίδη (κα), για Άντης Τριανταφυλλίδης & Υιοί ΔΕΠΕ, για
Εφεσείοντες

Α. Σ. Αγγελίδης, για Ανδρέας Σ. Αγγελίδης ΔΕΠΕ, για Εφεσίβλητη

Τ., ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δώσει η Δικαστής Στ. Χατζηγιάννη

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.: Δυνάμει σύμβασης απασχόλησης ημερ. 23.8.1993, η Εφεσίβλητη διορίστηκε στη θέση Λέκτορα, στο Τμήμα Μαθηματικών και Στατιστικής των Εφeseϊόντων, για τη χρονική περίοδο από 1.9.1993 μέχρι 31.8.1993, η οποία στη συνέχεια, ανανεώθηκε μέχρι 31.8.1999.

Στις 30.6.1999, οι Εφeseϊόντες πρόσφεραν στην Εφεσίβλητη διορισμό στη θέση Επίκουρης Καθηγήτριας από 1.7.1999, την οποία αποδέχθηκε με επιστολή της ίδιας ημερομηνίας. Προς τούτο υπογράφηκε μεταξύ των μερών, σύμβαση απασχόλησης ημερ. 12.7.1999 και με επιστολή τους ημερ. 2.8.2001, η Εφεσίβλητη ενημερώθηκε πως η εργοδότηση της στην ίδια θέση θα συνεχιζόταν μέχρι και τις 6.4.2005.

Η Επιτροπή Προσωπικού και Κανονισμών του Συμβουλίου των Εφeseϊόντων (στο εξής η Επιτροπή), σε συνεδρία της ημερ. 14.9.2005, αποφάσισε την ανανέωση της σύμβασης απασχόλησης της Εφεσίβλητης στη θέση Επίκουρης καθηγήτριας και υιοθέτησε

την εισήγηση του Εκλεκτορικού Σώματος για μη ανέλιξη της στη θέση Αναπληρώτριας Καθηγήτριας.

Με επιστολή της ημερ. 17.1.2007 η Εφεσίβλητη υπέβαλε αίτημα για χορήγηση άδειας άνευ απολαβών για το ακαδημαϊκό έτος 2007-2008 για οικογενειακούς λόγους, το οποίο εγκρίθηκε στις 4.5.2007 με απόφαση της Επιτροπής, από 1.9.2007 – 30.6.2008. Ίδιο αίτημα υπέβαλε και με την επιστολή της ημερ. 3.12.2007 το οποίο επίσης εγκρίθηκε από την Επιτροπή για την περίοδο από 1.7.2008 – 31.6.2009.

Στις 30.6.2008, οι Εφεσείοντες πρόσφεραν στην Εφεσίβλητη διορισμό στη θέση Αναπληρώτριας Καθηγήτριας από 1.7.2008, τον οποίο η Εφεσίβλητη αποδέχθηκε με επιστολή της ίδιας ημερομηνίας. Συνέχισε, ωστόσο, να βρίσκεται με άδεια άνευ απολαβών μέχρι 30.6.2009 και με τη λήξη της άδειας της, δεν επέστρεψε στα καθήκοντα της, αλλά με επιστολή της ημερ. 1.7.2009 υπέβαλε αίτημα πρόωρης αφυπηρέτησης από 1.7.2009, το οποίο εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 6.7.2009. Ως αποτέλεσμα, παρά το γεγονός ότι η Εφεσίβλητη είχε διοριστεί στη θέση Αναπληρώτριας Καθηγήτριας από 1.7.2008, εν τούτοις, δεν υπηρέτησε ούτε μία μέρα

στη θέση αυτή, αφού από τον διορισμό της μέχρι και την αφυπηρέτηση της, απουσίαζε με άδεια άνευ απολαβών.

Η Επιτροπή, σε συνεδρία της ημερ. 23.3.2010 εξέτασε τα συνταξιοδοτικά ωφελήματα της Εφεσίβλητης και κατόπιν νομικής γνωμάτευσης ημερ. 31.3.2010, αποφάσισε στις 20.4.2010, όπως υιοθετηθούν οι πρόνοιες του περί Συντάξεων Νόμου και οι Κανονισμοί Συνταξιοδότησης Ακαδημαϊκού Προσωπικού.

Με επιστολή ημερ. 26.5.2010, η Εφεσίβλητη ζήτησε την καταβολή της σύνταξης, που όπως ισχυρίστηκε, νόμιμα δικαιούτο. Οι Εφεσεύοντες, με την μισθοδοσία του Μαΐου 2010, κατέβαλαν στην Εφεσίβλητη φιλοδώρημα μη μόνιμου ακαδημαϊκού προσωπικού ύψους €72.952,71, δυνάμει του **Κανονισμού 5 των περί Πανεπιστημίου Κύπρου (Συντάξεις Ακαδημαϊκού Προσωπικού) Κανονισμοί του 1991 (Κ.Δ.Π. 81/1991)** και προς τούτο ενημέρωσαν την Εφεσίβλητη με επιστολή τους ημερ. 23.8.2010.

Η Εφεσίβλητη επανήλθε με νέα επιστολή της ημερ. 30.9.2010, με την οποία ζήτησε την καταβολή σύνταξης, ενώ στις 9.12.2010

υπέβαλε μέσω του δικηγόρου της σχετικό παράπονο στην Επιτροπή Διοικήσεως.

Οι Εφεσεσιόντες, σε συνεδρία τους ημερ. 11.12.2010 αποφάσισαν να εμείνουν στην απόφαση τους να καταβάλουν στην Εφεσίβλητη μόνο φιλοδώρημα και την ενημέρωσαν σχετικά με επιστολή τους ημερ. 4.1.2011.

Εναντίον της απόφασης των Εφεσεσιόντων ημερ. 4.1.2011, η Εφεσίβλητη καταχώρησε την προσφυγή με αρ. 287/2011, η οποία απορρίφθηκε στις 12.11.2013 με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ως εκπρόθεσμη. Η Εφεσίβλητη καταχώρισε εναντίον της εν λόγω πρωτόδικης απόφασης, την Α.Ε. 154/2013, η οποία επίσης απορρίφθηκε με απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερ. 1.6.2020, επικυρώνοντας την πρωτόδικη κατάληξη ότι η προσφυγή είχε καταχωριστεί εκπρόθεσμα. (Βλ. **Βόντα ν. Πανεπιστημίου Κύπρου, Α.Ε. 154/2013, ημερ. 1.6.2020**).

Στις 4.8.2014, η Εφεσίβλητη μέσω του δικηγόρου της, με νέα επιστολή της, ζήτησε να της αναγνωριστούν και καταβληθούν όλα τα

συνταξιοδοτικά ωφελήματα της, επικαλούμενη γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα ημερ. 28.3.2014, ως και απόφαση της Επιτροπής ημερ. 20.5.2014.

Η Επιτροπή, σε συνεδρία της ημερ. 23.9.2014, αποφάσισε να παραπέμψει το θέμα στην Ολομέλεια του Συμβουλίου, το οποίο, με τη σειρά του, στις 6.10.2014 αποφάσισε όπως το θέμα παραπεμφθεί για συζήτηση εκ νέου στην Επιτροπή.

Στις 15.10.2014, η Επιτροπή αποφάσισε ότι το αίτημα της Εφεσίβλητης δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί και συνεπώς δεν θα καταβάλλονταν σ' αυτήν τα συνταξιοδοτικά της δικαιώματα, *«καθότι το όλο θέμα εκκρεμεί ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την Έφεση την οποία αυτοί έχουν καταχωρίσει εναντίον της πρωτόδικης απόφασης με αριθμό 154/2013.»*

Η ως άνω απορριπτική απόφαση των Εφεσειόντων, η οποία κοινοποιήθηκε στην Εφεσίβλητη με επιστολή του Προέδρου της Επιτροπής ημερ. 17.11.2014, αποτέλεσε το αντικείμενο της Προσφυγής αρ. 1527/2014.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού εξέτασε τις προδικαστικές ενστάσεις των Εφεσειόντων σε σχέση με την εκτελεσιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης, το εκπρόθεσμο της προσφυγής, ως και ότι αυτή συνιστά κατάχρηση δικαστικής διαδικασίας, κατέληξε πως:

α) Η απόρριψη της προσφυγής αρ. 287/2011 στις 12.11.2013 ως εκπρόθεσμη - παρά το γεγονός ότι, κατά το χρόνο έκδοσης της πρωτόδικης απόφασης στις 18.5.2018, ακόμα εκκρεμούσε η Α.Ε. 154/2013 - είχε σαν αποτέλεσμα την επικύρωση της απόφασης των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011, με την οποία είχαν ενημερώσει την Εφεσίβλητη ότι επέμεναν στην απόφαση τους να της καταβάλουν μόνο φιλοδώρημα. Σύμφωνα με το πρωτόδικο Δικαστήριο: *«Επρόκειτο συνεπώς για ζήτημα το οποίο είχε λήξει για τους καθ' ων η αίτηση ή θα έπρεπε να είχε λήξει, αφού το γεγονός της καταχώρησης έφεσης από την αιτήτρια, δεν επιδρούσε στη διοικητική απόφαση, της οποίας η νομιμότητα είχε πλέον διακηρυχθεί και από το Δικαστήριο.»*

β) Το νέο αίτημα της Εφεσίβλητης ημερ. 4.8.2014, στηριζόταν επί άλλης βάσης, διαφορετικής από το προηγούμενο αίτημα της ημερ. 30.9.2010, που αποτέλεσε το αντικείμενο της απόφαση των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011 και

γ) Η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης ημερ. 15.10.2014, που συνίστατο στο γεγονός ότι εκκρεμούσε τότε, ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου η Α.Ε. 154/2013, αποτελούσε ανεπαρκή και πεπλανημένη αιτιολογία, εφόσον δεν είχε επεξηγηθεί γιατί δεν είχαν ακολουθηθεί τα όσα είχε υποδείξει το Συμβούλιο των Εφεσείοντων στις 6.10.2014, με αποτέλεσμα η περίπτωση της Εφεσίβλητης να τύχει διαφορετικής αντιμετώπισης από τα υπόλοιπα μέλη του ακαδημαϊκού προσωπικού που υπηρετούσαν στη θέση Λέκτορα ή Επίκουρου Καθηγητή.

Ως αποτέλεσμα των πιο πάνω, το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμες τις πιο πάνω προδικαστικές ενστάσεις που είχαν προβληθεί από τους Εφεσείοντες και συνακόλουθα, αφού έκαμε αποδεκτή την προσφυγή, ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 15.10.2014.

Οι Εφεσείοντες θεωρούν εσφαλμένη την πρωτόδικη απόφαση και με την παρούσα Έφεση επιδιώκουν την ανατροπή της, προβάλλοντας (4) τέσσερεις λόγους Έφεσης, οι οποίοι είναι συναφείς και αλληλένδετοι μεταξύ τους.

Ειδικότερα, όλοι οι λόγοι Έφεσης, περιστρέφονται γύρω από την κύρια εισηγήση των Εφεσειόντων ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα απέρριψε ως αβάσιμη την προδικαστική ένσταση τους, σύμφωνα με την οποία η προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 15.10.2014, δεν αποτελούσε εκτελεστή διοικητική πράξη αλλά πράξη βεβαιωτικού χαρακτήρα που δεν ενέπιπτε στην αναθεωρητική δικαιοδοσία του Διοικητικού Δικαστηρίου. Σύμφωνα με τους Εφεσειόντες, το καίριο ζήτημα που εγείρεται αφορά το κατά πόσο η Εφεσίβλητη, με την επιστολή της ημερ. 4.8.2014 υπέβαλε ενώπιον των Εφεσειόντων νέο και διαφορετικό αίτημα από το αίτημα της που είχε υποβληθεί στο παρελθόν ημερ. 30.9.2010 και είχε αποτελέσει το αντικείμενο της απόφασης των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011 και κατ' επέκταση, το αντικείμενο της προσφυγής 287/2011, ως και της Α.Ε. 154/2013.

Εκ διαμέτρου αντίθετη είναι η θέση της Εφεσίβλητης, η οποία υποστηρίζει την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης και απορρίπτει τις εισηγήσεις των Εφεσειόντων.

Στα πλαίσια των λόγων Έφεσης η ευπαιδευτη συνήγορος των Εφεσειόντων εισηγήθηκε πως το αίτημα της Εφεσίβλητης ημερ.

9.12.2010, το οποίο αποτέλεσε το αντικείμενο της απόφασης των Εφεσιόντων ημερ. 4.1.2011 – και κατ' επέκταση, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, το αντικείμενο της προσφυγής 287/2011 και της Α.Ε. 154/2013 - ήταν ακριβώς το ίδιο με το μεταγενέστερο αίτημα της ημερ. 4.8.2014, αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης ημερ. 15.10.2014. Με δεδομένο ότι και τα δύο αιτήματα είχαν ακριβώς το ίδιο αντικείμενο, δηλ. την αναγνώριση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της Εφεσίβλητης, εισηγήθηκε πως κανένα νέο ουσιώδες γεγονός είχε υποβληθεί, το οποίο να μπορούσε να οδηγήσει στην έκδοση νέας εκτελεστής διοικητικής πράξης και συνεπώς η προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 15.10.2014 είναι βεβαιωτική της προεκδοθείσας απόφασης των Εφεσιόντων ημερ. 4.1.2011.

Είχαμε την ευκαιρία να εξετάσουμε τα όσα προώθησαν ενώπιον μας οι ευπαίδευτοι συνήγοροι και των δύο πλευρών.

Σε σχέση με τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξης, σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από τις πρόσφατες αποφάσεις στις υποθέσεις **Melinda Matute Respicio v. Δημοκρατίας, ΕΔΔ 25/2018 ημερ. 15.12.2023** και **M. Ζαυτή v. Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου, ΕΔΔ 129/2018 ημερ. 14.2.2024**, με

αναφορά στην υπόθεση **Χρήστου v. Υπουργικού Συμβουλίου (1999) 3 AAD 71, σελ 75:**

«Βεβαιωτική είναι η πράξη που έχει το αυτό περιεχόμενο με προεκδοθείσα εκτελεστή και η οποία την επιβεβαιώνει. Επίσης πράξη που δηλώνει απλή εμμονή της Διοίκησης σε προηγούμενη πράξη, έστω κι αν δεν επαναλαμβάνει το περιεχόμενό της, θεωρείται επίσης βεβαιωτική (βλέπε Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1959, σελ. 240, **Kefala v. Republic (1972) 3 C.L.R. 225**, **Christofides v. The Ministry of Finance (1971) 3 C.L.R. 302** και **Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054**).

Εκτελεστή θεωρείται η πράξη η οποία άγκαι περιέχει απλή επιβεβαίωση της προηγούμενης απόφασης, εν τούτοις εκδόθηκε ύστερα από νέα έρευνα της υπόθεσης. Νέα έρευνα θεωρείται η λήψη υπ' όψιν νέων ουσιωδών νομικών ή πραγματικών στοιχείων. Νέα έρευνα υπάρχει ιδίως αν εξεταστούν στοιχεία κρίσης που έχουν πρόσφατα προκύψει ή προϋπήρχαν αλλά ήταν άγνωστα και λαμβάνονται υπ' όψιν για πρώτη φορά (**Varnava v. Republic (1968) 3 C.L.R. 566** και **Kelpis v. Republic (1970) 3 C.L.R. 196**).»

Συναφώς παραπέμπουμε και στο πιο κάτω απόσπασμα από την υπόθεση **Ζίττης v. Δημοκρατίας (1998) 3 AAD, 394, σελ. 401-404:**

«Αποτελεί πάγια θέση της νομολογίας μας ότι οι βεβαιωτικές πράξεις δεν είναι πράξεις εκτελεστές διότι δεν περιέχουν οποιαδήποτε επιταγή αλλά βεβαιούνται απλώς η εμμονή της "διοικήσεως εις προγενεστέραν επιταγήν". Για να είναι νεώτερη πράξη βεβαιωτική προγενεστέρας απαιτείται:

(α) Ταυτότητα της Αρχής που έχει εκδώσει και τις δύο πράξεις.

(β) Ταυτότητα του προσώπου ή των προσώπων στα οποία αφορούν οι πράξεις.

(γ) Ταυτότητα της νομίμου διαδικασίας.

(δ) Ταυτότητα της πραγματικής αιτιολογίας και των δύο πράξεων.

(ε) Ταυτότητα του διατακτικού.

(Βλ. Τσάτσου, "Αιτήσεις Ακυρώσεως", Έκδοση Τρίτη, σελ. 131-132 - Βλ. και **Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054**, 1062, 1063 - απόφαση της Ολομέλειας).

.....

«Πράξη η οποία περιέχει επιβεβαίωση προηγούμενης δεν είναι εκτελεστή, εκτός αν λήφθηκε ύστερα από νέα έρευνα και λήφθηκαν υπόψη νέα στοιχεία που, έστω και αν προϋπήρχαν, ήταν άγνωστα ή/και δεν λήφθηκαν υπόψη ενωρίτερα (Βλ. **Σιακαλλής v. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 519**, 523, **Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας (1996) 3 Α.Α.Δ. 474.**)

Το τί αποτελεί νέα έρευνα το πραγματεύεται ο Μιχ. Δ. Στασινόπουλος ως πιο κάτω στο σύγγραμμα του "Δίκαιον των Διοικητικών Διαφορών", Έκδοση Τέταρτη, σελ. 176:

"Πότε υπάρχει νέα έρευνα - Πότε υπάρχει νέα έρευνα, είναι ζήτημα πραγματικών. Θεωρείται όμως γενικώς νέα έρευνα η λήψις υπ' όψιν νέων ουσιωδών νομικών ή πραγματικών στοιχείων, κρίνεται δε αυστηρώς το χρησιμοποιηθέν νέου υλικόν, διότι δεν πρέπει ο απολέσας την προθεσμίαν διά την προσβολήν μιας εκτελεστής πράξεως, να δύναται να καταστρατηγή την προθεσμίαν ταύτην δια της δημιουργίας νέας πράξεως, η οποία εξεδόθη κατ' επίφασιν μεν κατόπιν νέας ερεύνης, κατ' ουσίαν όμως επί τη βάσει των αυτών στοιχείων. **Ούτω, δεν θεωρείται νέα έρευνα η παραπομπή της υποθέσεως εκ νέου εις συμβούλιον, προς εξέτασιν από νομικής αποκλειστικώς πλευράς ή η παραπομπή προς γνωμάτευσιν εις το νομικόν συμβούλιον ή η επίκλησις άλλης νομικής διατάξεως εκτός εκείνης εφ' ης είχε στηριχθή η αρχική πράξις, εφ' όσον δεν γίνεται επίκλησις και νέως πραγματικών στοιχείων.**

Νέα έρευνα υπάρχει ιδίως εάν, πρό της εκδόσεως της νεωτέρας πράξεως, λαμβάνη χώραν εξέτασις στοιχείων κρίσεως νεωστί προκυπτόντων ή προϋπαρχόντων μεν αλλά τέως αγνώστων, άτινα νυν λαμβάνονται προσθέτως διά πρώτην φοράν υπ' όψιν. Ομοίως, νέαν έρευναν συνιστά η διενέργεια αυτοψίας ή η συλλογή συμπληρωματικών επί της υποθέσεως πληροφοριών."

(Βλ. και **Varnava v. Republic (1968) 3 C.L.R. 566**)

Στο πιο πάνω σύγγραμμα του Θ. Τσάτσου το θέμα της νέας έρευνας τίθεται ως πιο κάτω στις σελ. 136-138:

"Η εν τη πράξει βεβαίωσις, ότι εγένετο νέα έρευνα δεν αρκεί. Η τοιαύτη κρίσις της διοικήσεως δεν δεσμεύει το Συμβούλιον της Επικρατείας, το οποίον είναι μόνον αρμόδιον ν' αποφασίση κατά πόσον η αίτησις ακυρώσεως είναι τύποις παραδεκτή. Το Συμβούλιον της Επικρατείας δηλαδή οφείλει να εξετάση κατά πόσον διεξήχθη νέα έρευνα της υποθέσεως, δικαιολογούσα του χαρακτηρισμόν της μετά ταύτην εκδοθείσης πράξεως, ως πράξεως νέας και ως εκ τούτου εκτελεστής, περί την ταυτότητα του περιεχομένου της προς την επιβεβαιουμένην πράξιν.

.....

Δεν αποτελεί όμως νέαν έρευναν ικανήν να καταστήση την βεβαιωτικήν πράξιν προσβλητήν οιαδήποτε μεταγενεστέρα της βεβαιουμένης πράξεως έρευνα, απολήξασα εις συμπλήρωσιν της αρχικής αιτιολογίας, εφ' όσον α) δεν ανατρέπεται εκ ταύτης η προηγούμενη εν όλω και β) παρά πάσαν προσθήκην ή μερικήν μεταβολήν προκύπτει, ότι η διοίκησης εξακολουθεί πράγματι να κρίνη ότι η αρχική αιτιολογία ήτο επαρκής. Εν τη περιπτώσει όμως ταύτη η κρίσις της διοικήσεως, ότι η αρχική της βεβαιουμένης πράξεως αιτιολογία ήτο επαρκής, απαιτείται να είναι ειλικρινής. Απλή βεβαίωσις, ότι εξακολουθεί να κρίνη την αρχικήν αιτιολογίαν ως επαρκή παρ' ότι αποδεικνύεται, ότι αύτη ήτο προφανώς ανεπαρκής, δεν εμποδίζει την προσβολήν της κατά τα λοιπά στοιχεία βεβαιωτικής πράξεως, της οποίας η αιτιολογία κατόπιν νέας ερεύνης συνεπληρώθη."

(Βλ. και Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 241: "Νέα έρευνα υπάρχει εάν, πρό της εκδόσεως της νεωτέρας πράξεως, λαμβάνη χώραν εξετάσις νεωσι προκυπιόντων, ή προϋπαρχόντων μεν αλλά τέως αγνώστων κυρίων στοιχειών κρίσεως, άτινα νυν λαμβάνονται προσθέτως υπ' όψιν").»

Στην προκειμένη περίπτωση, η Εφεσίβλητη, μετά πάροδο 4 χρόνων, υπέβαλε νέο αίτημα σε σχέση με την αναγνώριση των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων, επικαλούμενη την απόφαση της Επιτροπής ημερ. 20.5.2014, ως και τη γνωμάτευση του Γενικού

Εισαγγελέα ημερ. 28.3.2014. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, κατέληξε πως: «*Εν προκειμένω, οι καθ' ων η αίτηση επί του αιτήματος της αιτήτριας που υπέβαλε στις 4/8/2014, το οποίο στηρίζεται επί άλλης βάσης, διαφορετικής από το αίτημα ημερομηνίας 4/1/2011, αποφάσισαν στις 15/10/2014 (Παράρτημα 33 στην ένσταση των καθ' ων η αίτηση), ότι δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί το αίτημα και να της καταβληθούν τα συνταξιοδοτικά της δικαιώματα "καθ' ότι το όλο θέμα εκκρεμεί ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την έφεση την οποία αυτοί έχουν καταχωρήσει εναντίον της πρωτόδικης απόφασης με αριθμό 154/2013".*

Με βάση τις πιο πάνω νομικές αρχές, καταλήξαμε πως τα προαναφερθέντα στοιχεία που επικαλέστηκε η Εφεσίβλητη στο νέο αίτημα της ημερ. 4.8.2014, ουδόλως μπορούν να θεωρηθούν νέα ουσιώδη γεγονότα τα οποία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε νέα έρευνα. Όπως αποφασίστηκε στην υπόθεση **Ζίττης v. Δημοκρατίας (αυωτέρω)**, δεν θεωρείται νέα έρευνα η παραπομπή της υπόθεσης εκ νέου σε Συμβούλιο προς εξέταση από νομικής αποκλειστικά πλευράς, ή η παραπομπή προς γνωμάτευση στο Νομικό Συμβούλιο. Συνεπώς, η επίκληση εκ μέρους της Εφεσίβλητης, της απόφασης της Επιτροπής ημερ. 20.5.2014, η αναφορά του πρωτόδικου

Δικαστηρίου σε απόφαση του Συμβουλίου ημερ. 6.10.2014, ως και η γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα ημερ. 20.5.2014, ουδόλως αποτελούν νέα ουσιώδη νομικά ή πραγματικά γεγονότα που να δικαιολογούσαν την διεξαγωγή νέας έρευνας, ούτε και καθιστούσαν τα δύο αιτήματα ημερ. 30.9.2010 και 4.8.2014 διαφορετικά. Αντίθετα και τα δύο αιτήματα είχαν ακριβώς το ίδιο αντικείμενο, δηλ. την αναγνώριση και καταβολή των συνταξιοδοτικών ωφελημάτων της Εφεσίβλητης.

Περαιτέρω, ούτε και οι ισχυρισμοί της Εφεσίβλητης περί παράβασης της αρχής της ισότητας επειδή, όπως διατείνεται, έτυχε διαφορετικής αντιμετώπισης από τα υπόλοιπα μέλη του ακαδημαϊκού προσωπικού που υπηρετούσαν σε θέση Λέκτορα η Επίκουρου Καθηγητή, μπορούσαν, κατά την κρίση μας, να αποτελέσουν νέα ουσιώδη στοιχεία που να δικαιολογούσαν το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι το αίτημα της Εφεσίβλητης στηριζόταν επί διαφορετικής βάσης. Όπως έχει αποφασισθεί από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Δήμος Λευκωσίας v. Μέλπωσ Γρηγορίου (1996) 3 ΑΑΔ 191**, η αρχή της ισότητας δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο για προβολή

αιτήματος που έχει ήδη απορριφθεί. Το ακόλουθο απόσπασμα στη σελ. 199 είναι σχετικό:

«Στην παρούσα υπόθεση η διοίκηση εξέτασε το αίτημα της αιτήτριας για ίση μεταχείριση μετά από την πιο πάνω επιστολή του δικηγόρου της, ημερ. 12.2.1985. Με την απόφασή της, ημερ. 25.11.1985, πήρε απόφαση επί του αιτήματος. Η απόφαση εκείνη ήταν καθοριστική των δικαιωμάτων της αιτήτριας. Συνιστούσε δικαιώματα της αιτήτριας και συνεπάγετο ευθέως ή αμέσως έννομες συνέπειες για την αιτήτρια. Η αιτήτρια έλαβε γνώση της απόφασης εκείνης, την αποδέχθηκε, και δεν την είχε προσβάλει με προσφυγή. Μάλιστα ο συνήγορός της με την πιο πάνω επιστολή του - ημερ. 19.5.1986 - δέχθηκε ότι σαν αποτέλεσμα της επιστολής του, ημερ. 12.2.1985 είχε μεν ρυθμισθεί το θέμα "πλην όμως δεν επήλθε ίση μεταχείριση πλήρως ...". Με το διάβημα της Συντεχνίας και με το διάβημα του συνηγόρου της αιτήτριας (ημερ. 19.5.1986) είχε επιδιωχθεί επανεξέταση του ζητήματος της μισθοδοσίας. **Νομική βάση της επανεξέτασης ήταν η αρχή της ισότητας. Τονίζουμε ότι η ίδια αρχή είχε αποτελέσει και τη νομική βάση της εξέτασης του αιτήματος της αιτήτριας στις 25.11.85 (βλ. την πιο πάνω επιστολή του δικηγόρου της ημερ. 12.2.85). Δεν είχε τεθεί οποιοδήποτε νέο ουσιώδες νομικό ή πραγματικό στοιχείο. Κατά την επανεξέταση του αιτήματος δεν είχε λάβει χώραν εξέταση στοιχείων κρίσεως "νεωστί προκυπτόντων ή προϋπαρχόντων μεν αλλά τέως αγνώστων" τα οποία είχαν ληφθεί "διά πρώτην φοράν προσθέτως υπόψιν". Επομένως δεν υπάρχει νέα έρευνα. Η νεώτερη πράξη έχει όλα τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξεως. Δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, διότι ουδένα έννομο αποτέλεσμα παράχθη εις βάρος της αιτήτριας. Οποιοδήποτε έννομο αποτέλεσμα παρήχθη και οποιοδήποτε συμφέρον της έχει επηρεασθεί με την απόφαση, ημερ. 25.11.1985. Ακολουθεί πως η απόφαση της 30.4.86 δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη και δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή. Επιπλέον η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη, γιατί η μόνη πράξη που μπορούσε να προσβληθεί ήταν εκείνη της 25.11.1985.**

Η αιτήτρια **κατ' επίκληση της συνταγματικής αρχής της ισότητας** είχε αποταθεί στη Διοίκηση επιδιώκουσα ίση μεταχείριση με τους άρρενες συναδέλφους της. Η Διοίκηση με την απόφασή της, ημερ. 25.11.1985, εξέδωσε απόφαση καθοριστική των δικαιωμάτων της. **Τα δικαιώματα της αιτήτριας είχαν αποκρυσταλλωθεί με εκείνη την απόφαση. Μπορούσε να την προσβάλει με προσφυγή. Δεν νομιμοποιείται να επανέρχεται και να επιδιώκει επανεξέταση επικαλούμενη και πάλιν την ίδια ή οποιαδήποτε άλλη συνταγματική αρχή. Η συνταγματική αρχή της ισότητας δεν αποτελεί το μέσο προβολής αιτήματος που έχει ήδη απορριφθεί. Δεν μπορεί η αιτήτρια να παραπονείται για παράλειψη εντός**

της έννοιας του πιο πάνω άρθρου 146.1 του Συντάγματος - βλ. **Κεφάλας v. Δημοκρατίας (1972) 3 Α.Α.Δ. 225, Παπασάββα v. Δημοκρατίας (1979) 3 Α.Α.Δ. 563**) - γιατί η εξέταση του αιτήματος, η λήψη και η κοινοποίηση της σχετικής απόφασης - της 25.11.1985 - αίρει τον χαρακτήρα της κατ' οχυρισμό παράλειψης ως συνεχιζομένης. (Βλ. **Παπασάββα v. Δημοκρατίας (1973) 3 Α.Α.Δ. 467**, 476).

Υιοθέτηση των θέσεων της αιτήτριας θα ισοδυναμούσε με καταστρατήγηση του άρθρου 146.3 του Συντάγματος. Στην ουσία θα επέτρεπε την αναβίωση της προθεσμίας την οποία η αιτήτρια έχει απωλέσει με την παράλειψή της να καταχωρήσει προσφυγή κατά της οριζόμενης προθεσμίας των 75 ημερών.»

Στην προκειμένη περίπτωση, τα δικαιώματα της Εφεσίβλητης είχαν αποκρυσταλλωθεί με την απόφαση των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011, η οποία επικυρώθηκε κατ' Έφεση. Συνεπώς αυτή δεν νομιμοποιείται να επανέρχεται και να επιδιώκει επανεξέταση μετά από 4 χρόνια, επικαλούμενη την συνταγματική αρχή της ισότητας, εφόσον αυτή, δεν αποτελεί, με βάση την νομολογία (ανωτέρω), το μέσο προβολής αιτήματος που έχει ήδη απορριφθεί και στην παρούσα περίπτωση επαναλαμβάνουμε, πως έχει επικυρωθεί κατ' Έφεση.

Αντίθετη προσέγγιση θα επέτρεπε στην Εφεσείουσα να καταστρατηγεί την αποκλειστική προθεσμία που τάσσει το **Άρθρο 146.3 του Συντάγματος**, εφόσον θα της παρείχετο η δυνατότητα, κατ' επίφαση νέας έρευνας, στην ουσία όμως με βάση τα ίδια στοιχεία, να αμφισβητήσει την νομιμότητα της διοικητικής απόφασης

των Εφεσειόντων, η οποία έχει πλέον διακηρυχθεί τελεσίδικα από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Σ' ό,τι αφορά τέλος, την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης ημερ. 17.11.2014, ότι δεν μπορούσαν να ικανοποιηθούν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα της Εφεσίβλητης γιατί το θέμα εκκρεμούσε, κατ' εκείνο το χρόνο, ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια της Α.Ε. 154/2013 που αυτή είχε καταχωρήσει, κρίνουμε πως αυτή αποτελεί συμπλήρωση της αρχικής αιτιολογίας της προηγούμενης απόφασης των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011. Τούτο γιατί με την μεταγενέστερη αιτιολογία της απόφασης ημερ. 17.11.2014, ουδόλως ανατράπηκε η αιτιολογία της προηγούμενης απόφασης ημερ. 4.1.2011, η οποία συνίστατο στο ότι η Εφεσίβλητη δεν δικαιούτο σε συνταξιοδοτικά ωφελήματα, αφού δεν είχε υπηρετήσει ούτε και μία μέρα στη θέση Αναπληρώτριας Καθηγήτριας, λόγω του ότι από το διορισμό της σ' αυτήν μέχρι και την αφυπηρέτησή της απουσίαζε με άδεια άνευ απολαβών.

Με αυτά τα δεδομένα, καταλήγουμε πως η συμπλήρωση της αρχικής αιτιολογίας, με την πρόσθετη, δευτερεύουσας φύσης, αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης ημερ. 17.11.2014, δεν

αποτελούσε νέα έρευνα, ικανή να την καταστήσει προσβλητή ενώπιον Διοικητικού Δικαστηρίου.

Ακολουθεί πως δεν υπάρχει νέα έρευνα. Η προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 17.11.2014 έχει όλα τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξης. Δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη διότι κανένα έννομο αποτέλεσμα δεν παράχθηκε σε βάρος της Εφεσίβλητης. Οποιοδήποτε έννομο συμφέρον της έχει επηρεασθεί με την προηγούμενη απόφαση των Εφεσειόντων ημερ. 4.1.2011, η νομιμότητα της οποίας έχει επικυρωθεί κατ' Έφεση. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 17.11.2014 δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη και δεν μπορούσε να προσβληθεί με προσφυγή.

Για όλα τα πιο πάνω, η Έφεση επιτυγχάνει.

Η πρωτόδικη απόφαση, συμπεριλαμβανομένων και των επιδικασθέντων εξόδων, παραμερίζεται. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται.

Τόσο τα πρωτόδικα, όσο και τα κατ' Έφεση έξοδα, επιδικάζονται προς όφελος των Εφεσειόντων και εναντίον της Εφεσίβλητης, εκ συνολικού ποσού ύψους €4.500 (πλέον ΦΠΑ αν υπάρχει).

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/Α.Α.Ο.